

lost svého předmětu platná. Ku platnosti každé smlouvy se vyhledává, by její předmět byl určitý neb alespoň určitelný, tedy pohledávka aby byla určitou nebo určitelnou co do svého vzniku a osoby příštího dlužníka. Není-li však jisto, ani zda pohledávka vznikne, a tím méně známa osoba budoucího dlužníka, nemůže smlouva o výhradě vlastnictví k těmto budoucím pohledávkám míti platnost. Žalobkyni bylo by lze přiznati nárok na kupní cenu nastupující na místo předmětů do komisioního prodeje odevzdaných kupitelem již složenou, nikoliv však na pohledávku z neujednaných dosud kupních smluv, jež zůstává po uzavření kupní smlouvy pohledávkou manželů Ř-ových a mohla by býti jen postupem pohledávky samé na žalobkyni převedena, jak ostatně čl. 368 obch. zák. výslovně stanoví.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby, pokud šlo o zabavenou pohledávku manželů Ř-ových proti V-ovi; pokud šlo o zabavenou pohledávku manželů Ř-ových proti K-ovi, odmítl dovolání, ježto předmět sporu byl odvolacím soudem oceněn jen na 2.000 Kč. V onom směru uvedl v

důvodem:

Při právním posouzení jest vycházeti z rozsudkových zjištění. Druhý odstavec čl. 368 obchodního zákona stanoví, že pohledávky z obchodu, který komisionář uzavřel, i když nebyly postoupeny, v poměru mezi komitentem a komisionářem nebo jeho věřiteli platí za pohledávky komitentovy. Proto při exekuci vedené komisionářovým věřitelem na takové pohledávky může komitent nastoupiti žalobou vylučovací podle § 37 ex. ř., ačkoli pohledávky, o něž jde, po právu náležejí ještě komisionáři. Uvedené zákonné ustanovení nevzal v úvahu odvolací soud, ačkoliv v důvodech napadeného rozsudku se zmiňuje o čl. 368 obch. zák. — ale jen o prvním odstavci tohoto článku. Poněvadž sporná pohledávka je takovou pohledávkou komisionářky Anny Ř-ové, o jaké jedná druhý odstavec čl. 368 obch. zák., právem žalobkyně jako komitentka se domáhá vyloučení pohledávky té z exekuce vedené žalovanou věřitelkou komisionářčinou. Žalobkyni přísluší tedy na pohledávku tu z důvodu čl. 368 druhý odstavec obch. zák. právo nepřipouštět výkon exekuce a proto správně bylo žalobě vyhověti.

Čís. 13394.

Na základě soudního smíru, jímž upraveny styky rodičů s dítětem ve smyslu § 142 obč. zák., lze vésti exekuci jen podle zásad řízení nesporného a jest povolán k rozhodování o tom, jakých donucovacích opatření jest použití, opatrovnícký soud.

(Rozh. ze dne 24. března 1934, R I 268/34.)

Manželský otec nezletilých dětí navrhl u exekučního soudu, by mu podle vykonatelného smíru uzavřeného dne 11. května 1933 u krajského soudu v P. povolena byla proti manželce Marii P-ové exekuce vydáním

dětí (§ 346 a násl. ex. ř.) k vymožení zastupitelného jednání, totiž do-
držování styků otce s dětmi. Soud první stolice exekuci částečně
povolil, rekursní soud vyhověl částečně rekursu vymáhajícího
věřitele.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil
prvnímu soudu, by postoupil spisy opatrovnickému soudu k příslušnému
rozhodnutí.

Důvody:

Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu (srov. rozhodnutí čís.
2238, 6917, 6967 sb. n. s.) lze exekuci, jejímž předmětem je nárok
z poměru práva rodinného, jakým jest právě nárok, o nějž jde, vésti jen
podle zásad řízení nesporného (§ 50 odst. (6) zák. čís. 100 z r. 1931
sb. z. a n.) a jest povolán k rozhodování o tom, jakých donucovacích
prostředků jest použití, opatrovnický soud. Jest tedy v souzeném pří-
padě opatrovnický soud povolán, aby o návrzích stran jednal a sám
učinil opatření, potřebná k jejich provedení (§ 142 obč. zák. a § 50
odst. (6) zák. čís. 100 z r. 1931 sb. z. a n.), nikoli exekuční soud. Na
věci nic nemění, že jde o soudní smír, uzavřený ve sporu, neboť exe-
kučními tituly podle § 1 čís. 5 ex. ř. jsou jen smíry o soukromopráv-
ních nárocích hospodářského rázu, děti však nejsou prostým předmě-
tem práv rodičů; třebaže jejich styky s rodiči byly již upraveny soud-
ním smírem, musí opatrovnický soud vždy dbáti zájmů dětí (§ 142 obč.
zák.). Jelikož náleželo o návrhu rozhodnouti v nesporném řízení a ni-
koli v exekučním řízení, jest řízení podle § 78 ex. ř. a § 477 čís. 6 c. ř. s.
zmatečným, bylo je proto podle § 78 ex. ř. a § 478 c. ř. s. zrušiti a věc
dle § 44 j. n. přikázati nespornému soudu.

Čís. 13395.

**I když byla zamítnuta žaloba o rozvod manželství pro nedostatek
důvodů, lze povolit rozvod z výhradné viny žalujícího manžela k pouhé
žádosti žalovaného manžela, již se připojil k žalobě.**

(Rozh. ze dne 24. března 1934, Rv II 706/33.)

K žalobě manželky o rozvod manželství od stolu a lože z viny žalo-
vaného manžela se připojil žalovaný manžel, navrhnuv rozvod z vý-
hradné viny žalující manželky. Procesní soud první stolice
uznal na rozvod manželství z viny obou manželů. Odvolal se jen žalo-
vaný manžel a navrhl, by žaloba manželky byla zamítnuta, t. j. by byla
zamítnuta žalobní prosba, by manželství stran bylo rozvedeno z viny
žalovaného, takže by manželství to bylo rozvedeno výhradně z viny ža-
lobkyně. Odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného a zamítl
žalobní prosbu, by bylo manželství rozvedeno z viny žalovaného, a
 uvedl v důvodech: Na základě skutkových zjištění dospěl odvolací
soud ku přesvědčení, že žalovaný na rozvodu manželství vinen není a